

LARNA VENISE DE MULTIȘOR, însă fără pic de zăpadă. Dar în acea seară, după ce a apus soarele, s-a făcut deodată foarte, foarte frig. Un vânt tăios a prins să bată dinspre răsărit, iar șoricicii mai bătrâni știau că asta înseamnă ninsoare.

Jos, printre rădăcinile Desișului de Muri, tot mai multe luminițe mărunte răsăreau în întuneric pe măsură ce șoricicii aprindeau lămpile în căsuțele lor. Pe cărările din Desiș se puteau vedea alte luminițe, mișcătoare, care veneau dinspre Buturugă.

Erau șoriceii care se grăbeau spre case. Purtau făclii și felinare și se gândeau la supa caldă care-i aștepta în fața focului. Una câte una, luminițele dispăreau iute în numeroasele sălaşuri scobite în rădăcinile din Desiș.

Ultimul care a părăsit magazia din Buturugă a fost domnul Merișor. Când a intrat în căsuța sa din Mărul Pădureț, deja cădeau alene primii fulgi de zăpadă.

— Tu ești, dragule? a întrebat doamna Merișor.

Din bucătărie venea un val de mireseme îmbietoare. Doamna Merișor își petrecuse aproape toată ziua gătind plăcinte, prăjituri și budinci pentru zilele geroase ce aveau să vină. Domnul Merișor a tras două fotolii mai aproape de foc, iar doamna Merișor a adus supa.

